

Малий та Карлсон, що живе на даху

Книжка 1

Про Карлсона, що живе на даху

У місті Стокгольмі, на звичайній собі вулиці, у звичайному собі будинку мешкає звичайна собі родина Свантесонів. Це звичайний собі тато, і звичайна собі мама, і троє звичайних собі дітей: Боссе, Бетан і Малий.

— Ба ні, я не звичайний хлопець, — каже Малий.

Та це неправда. Він таки звичайнісінький. Бо хіба мало є на світі семирічних хлопчаків, синьооких, кирпатеньких, з немитими вухами, у завжди подертих на колінах штанцях? Отож, що не кажіть, а Малий — звичайнісінький собі хлопець.

Боссе має п'ятнадцять років, і він любить грати у футбол куди більше, ніж учити уроки. Отже, він теж — звичайний собі хлопчисько.

Бетан — чотирнадцять років, і в неї зачіска точнісінько така сама, як у інших звичайних собі дівчаток.

У цілому будинку є тільки одна незвичайна істота — Карлсон, що живе на даху. Так, він живе на даху, і вже саме це — вельми незвичайне. Може, в інших краях і трапляється всяка дивина, проте в Стокгольмі майже ніколи не буває, щоб хтось мав справжню хатку на даху. А от Карлсон живе якраз у такій хатці.

Карлсон — кругленький самовпевнений чоловічок, і до того ж він може літати. У літаках і вертольотах усі люди можуть літати, а ось літати сам собою, крім Карлсона, не вміє ніхто. Досить йому покрутити гудзика на животі, приблизно проти пупа, як на спині відразу заводиться хитромудрий моторчик. Поки моторчик розженеться, Карлсон хвильку стоїть спокійно. Та ось моторчик працює на повну силу, і гульк — Карлсон уже здіймається й пливе в повітрі так граційно й поважно, немов якийсь директор, якщо можна уявити собі директора з моторчиком на спині.

Карлсон почувається чудово у своїй хатці на даху. Вечорами він сидить на ганочку, попахує люлькою та дивиться на зорі. Із даху, звичайно, зорі краще видно, аніж із будь-якого іншого місця в будинку, отож і дивно, що так мало людей живе на даху. Але нікому з мешканців будинку й на думку не спадає, що на даху можна жити. Вони навіть не здогадуються, що Карлсон має собі там, нагорі, хатку, бо вона добре схована за великим димарем. А крім того, дорослі зовсім не звертають уваги на такі маленькі хатки, як Карлсонова, навіть коли наткнуться на них.

Якось сажотрус помітив Карлсонову хатку, коли лаштувався чистити димаря, й дуже здивувався.

— Що за лихо? — мовив він сам до себе. — Хатка! Ніхто не повірив би! Хатка на даху! Звідки вона тут узялася?

Потім він почав чистити димаря, зовсім забув про хатку і більше про неї не згадував.

Малий був дуже радий, що познайомився з Карлсоном. Як тільки прилітав Карлсон, Малому ставало цікаво й весело. Певне, Карлсонові теж було приємно познайомитися з Малим, бо як-не-як, а жити самому в хатці, що про неї ніхто навіть гадки не має, не дуже весело. Адже приємно, коли хтось гукає: «Гей-гоп, Карлсоне!» — коли ти прилітаєш.

Тому й так сталося, що Карлсон і Малий зустрілися.

Був саме один із тих невдалих днів, коли тобі немає ніякої радості з того, що ти Малий, хоч узагалі бути Малим просто чудово. Адже він — улюбленець родини, і всі його наввипередки пестять. Та часом випадають і погані дні. Мама вилаяла його за те, що на штанях знов з'явилася дірка; Бетан сказала: «Малий замурза»; а тато розсердився, що він пізно вернувся зі школи.

— Чого ти вештаєшся вулицями? — запитав він.

«Вештаєшся вулицями!» Адже тато не знав, що Малий дорогою зустрів собаку. Ласкавого, гарного песика, що обнюхав Малого й помахав хвостом, ніби хотів показати, що він залюбки став би його власним собакою.

Як на Малого, то він миттю забрав би собі пса. Але все лихо в тім, що тато й мама нізащо не хотіли заводити в хаті собаки. А крім того, раптом звідкись з'явилася якась тітка й гукнула:

— Рікі, сюди!

Малий отоді збагнув, що цей песик ніколи не стане його власним.

— Видно, я ніколи не матиму свого собаки, — сумно сказав він. Сьогодні день був страх який поганий. — У тебе, мамо, є тато, Боссе й Бетан завжди тримаються разом, тільки я, я не маю нікого.

— Дитино моя, ти ж маєш усіх нас! — мовила мама.

— Де там... — сказав Малий іще сумніше, бо йому раптом справді здалося, що він сам-самісінкий у цілому світі.

Утім він мав принаймні одне — свою кімнату, туди він і подався.

Був чудовий, ясний весняний вечір, і вікно стояло відчинене. Білі фіранки легенько колихалися, наче махали маленьким блідим зорям, що мерехтіли вгорі на весняному небі. Малий підійшов до вікна й виглянув надвір. Він думав про того ласкавого песика й уявляв собі, що той тепер робить. Може, лежить десь на кухні в кошику, і може, на підлозі біля нього сидить хлопець — не Малий, а якийсь інший хлопець, — гладить його кудлату голову й приказує: «Рікі, ти чудовий песик!»

Як на Малиго, то він миттю забрав би собі пса.